

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Mauia Saracenorum regina, & quòd Moses eorũ eiscopus fœdera quę
inter illos & Romanos rupta fuerant, institutionem à Christianis accipiens,
rursus instaurauit, & narratio quæ dam de Ismaelitis & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

De Mauia Saracenorum regina, & quod Moses eorum episcopus fœdera quę inter illos & Romanos rupta fuerant, institutionem à Christianis accipiens, rursus instaurauit, & narratio quędam de Ismaelitis & Sarracenis, & eorum diis & quomodo à Zacomio eorum principe, vt Christi fidem amplecterentur primum inducti sint.

CAPVT XXXVIII.

PER idem tempus, mortuo Saracenorum rege, rupta sunt cum Romanis fœdera. Nam Mauia eius coniux imperium illius gentis administrans, Phœnicum, & Palæstinorum vrbes, vsque ad Aegyptios, qui partem illam, quę Arabium dicitur, incolunt, ad Leuam cum Nilum aduerso flumine nauiges, vastauit. Neque bellum erat leue, quale à muliere parari putaretur, sed grauiter, vt ferunt, & inuicto animo ab ea cum Romanis pugnatū est: adeo vt præfectus militum in Phœnicia, à duce omnium equestrium & pedestrium copiarum in Oriente auxilium peteret: duxque se ad id vocatum rideret, & eum qui se vocauerat, à pugna abstinere faceret, & tamen cum expeditionem contra Mauiam hostem fecissent, in fugam verterentur, & argē auxilio præfecti militum in Palæstina & Phœnicia salui euaderent. Nam simul vt eum venisse in discrimen vidit, extra pugnam, id quod ille iusserat, in expeditione illa cōsistere stultum putauit. Itaque properè occurrit Barbaris, atque ei opportunitatem fugę totius capiendę suppeditauit: illeque ipse etiam pedē referens, inter fugiendum iaculatus est, & hostes à tergo urgentes telis repulit. Ista quidem cum multi ex illius loci incolis adhuc commemorant, tum apud Saracenos in cantibus recitantur. Cum autem bellum ingrauesceret, videbatur necessarium legatos ad Mauiam de pace mittere. Quam quidem fama est legatis respondisse, se nullo modo fœdera cum Romanis percussuram, nisi Moses, qui in solitudine finitima vitam agebat monasticam, vir tum ob piam viuendirationem, tum ob signa diuina & miracula ab eo adita in-

SOZOMENI HISTOR.

signis, suæ gentis crearetur episcopus. Itaque præfecti militum, qui ista renuntiabant, imperatoris iussu comprehendunt Mosem, & ad Lucium deducunt. Moses verò, præsentibus magistratibus, & multitudine in vnum coacta, nolli, inquit, me creare episcopum: siquidem ne nomen quidem, nedum liquorem episcopalem dignè ut meretur viribus sustinere Valeo. Quòd si verò mihi hoc minus, cùm sim eo plane indignus, Dei voluntate deferatur, eum, qui est cœli & terræ opifex, testor, quod tuas manus sanguine & cruore sanctorum virorum resperfas mihi nõ impones. Tum Lucius, si adhuc, inquit, quæ sit mea fides, ignores, & tamen me antequam eam habeas perspectam, detestaris, iniuriam facis: sin autem de ea ab his, qui me falso insimulant, certior factus sis, nihilominus tamen à me de illa auditum, & meorum verborum tu ipse iudex esto. Imo verò inquit Moses, quæ sit tua fides, mihi planè minimè obscurum est: atque cuiusmodi sit, etiã testes sunt episcopi, presbyteri, & diaconi, qui per te in exilium pulsati sunt, & metallorum venis effodiendis diuexati. Tu igitur has res dei notas existimas, quæ sunt omnino à Christo, & ab illis, qui rectè de Deo sentiunt, alienæ? Quæ cum dixisset, iurassetque se nunquam à Lucio velle episcopum creari, magistratus Romani, reiecto Lucio, eum ad episcopos, qui iam tum aratem in exilio degebant, rectà deducunt. A quibus Moses creatus episcopus, ad Saracenos se contulit: quibus cum Romanis fœdere coniunctis, episcopatu ibi perfungitur, & perpaucis ibi repertis, qui religionem Christianam profitebantur, multos ipse ad eam profitendam traduxit. Hæc quidem gens ab Ismaele filio Abrahami duxit originem, nomenque accepit: & propterea veteres à progenitore eos Ismaelitas appellabant. Verùm quo spiritus generis maculam, & ignobilitatem Agar matris Ismaelis (serua enim fuit) penitus oblitterarent, se Saracenos, velut à Sara coniuge Abrahami prognatos nominarunt. Qui genere inde ducto, omnes more Hebræorum circumciduntur, & à carne suilla abstinent, multosque alios Iudeorum ritus observant. Quòd autem omnino eisdem legibus & viuendi institutis non utantur, vel temporis longinquitate tribuendū est, vel quòd gētibus finitimis permixti sunt.

Nam

Nam Moyſes multis poſt ſeculis natus, ſolis Hebræis, qui ſunt ex Aegypto egreſſi, leges dedit: & vicini eorum, qui ut credibile eſt, valde erant ſuperſtitioſi, auitam viuendi diſciplinã ab Iſmaele deriuatam (ex cuius vnus præſcripto veteres Hebræi ante leges à Moyſe cõditas vitam moderati fuerãt, inſtitutiſq; nõ ſcriptis uſi erãt) proſus corruerunt. Porro eadẽ, quæ vicini, demonia colentes, eoſdem illis tribuẽtes & honores & noĩa, cauſam cur à patrijs & auitis legibus deſciuerint, in ſimilitudinem religionis, quã cũ Vicinis habebant, tranſtulerunt. Eodem accedit tempus loquinqum interiectum, quod, uti aſſolet, alia obruit obliuione, alia ut colerentur perfecit. Poſtea verò nõnulli eorum cum Iudæis congreſſi, didicere, vnde originem traxerant: & ita ad cognitionem reuenerunt, ſeque inſtitutiſq; legibus Hebræorum. Ex quo quidem tempore hæcenus, complures apud eos Iudæorum viuendi diſciplinã ſecuti ſunt. Neque certè diu ante regnum imperatoris, quo de in præſentia agimus, fidẽ Chriſti receperunt. Ad quam deducti ſunt conſuetudine ſacerdotum & monachorum ſibi genere cõiunctorum, qui in ſolitudinibus vicinis monaſticam colebãt diſciplinã: homines quidẽ & pia vita, & miraculis nobilitati. Fertur etiã id tẽporis gẽtẽ quãdã vniuerſã ad religionẽ Chriſtianã traductã, Zocomo eius principe et rectore tali de cauſa baptizato. Iſte cũ ſobolis omnino expers eſſet, ad monachũ fama illius adductus venit, uti cũ eo colloqueretur: apud quẽ de ſua calamitate grauiter cõqueri cœpit. Siquidẽ tum ſaracenis, tũ omnibus alijs credo Barbaris liberos procreare permagnũ æſtimari ſolet. Monachus autem iubet enim bono animo eſſe, & precibus deo adhibitis, eũ dimittit, pollicitus pro certo eum filium habiturũ, ſi modò in Chriſtum crederet. Vbi verò deus promiſſum re ipſa præſtiterat, & filius Socomo natus erat, ipſe baptiſmatis myſterio initiatus eſt, ſuoſq; ſubiectos ad idem ipſum induxit. Ex quo tempore hanc gẽtẽ & opulẽtã fuiſſe, & adeo numeroſam, ut tũ Perſis, tum alijs Saracenis terrorem iniiceret. Quo modo igitur Saraceni initio ad fidẽ Chriſti deducti fuerint, & quæ de primo eorum epifcopo acceperimus, ſit à nobis ad hũc modum commemoratum.

Quòd